

Pasningsvejledning for Mælkefrø

Sygdomstegn: En sund og rask mælkefrø befinder sig hovedsageligt i terrariets øvre del og sidder synligt fremme uden at gemme sig. Kroppen skal være massiv, så frøen virker kraftig, når den sidder i hvilestilling. Ligeledes bør den have en voldsom appetit og villigt æde passende fødeemner. En syg eller svækket mælkefrø vil derimod ofte sidde på terrariets bund og kropsmæssigt virke ”slank” og mindre muskuløs. Frøens hud skal være intakt uden sår, hævelser eller misfarvede områder. Især området omkring nedre bug, gat og indersiden af bagbenene bør undersøges for forandringer (anbring dyret i en klar plastik bøtte og kik på den nedefra). Områder, der er misfarvede (rødlige eller blålige) eller ”vattede” og svampede, ses ofte hos dyr med skader, der efterfølgende er inficeret med bakterier og svampe. Når dyret undersøges, håndteres eller stresses, må det ikke udvise rystelser eller krampelignende bevægelser i benene. Hvis dyret ikke trives, skal man hurtigt søge kvalificeret hjælp samt isolere det syge dyr.

Andet: Da den opdrættes regelmæssigt i fangenskab, kan den ofte købes hos dyrehandlere og på dyremarkeder. Det kan betale sig at købe halvstore dyr, hvis de kan skaffes, da de er væsentligt mere hårdføre end frøer, der lige er gået på land. Hvis flere unger går sammen, kan kannibalisme forekomme. Hold derfor kun dyr af samme størrelse sammen og foder dagligt. Ungerne holdes bedst i et forholdsvis rengøringsvenligt terrarium med en bar glasbund og nogle bredbladede planter i en urtepotte.

Lovgivning: Arten er ikke omfattet af fredningsbestemmelser.

Frøgruppen
www.frøgruppen.dk

Denne pasningsvejledning er for hold af padder som hobbydyr. Disse padder kan også holdes forsvarligt på andre måder end beskrevet i denne vejledning.
Ver. 1 2008/9 Michael N. Larsen

Foto: Elversreptiles.

Videnskabeligt navn: *Trachycephalus resinifictrix* (tidl. *Phrynohyas resinifictrix*)

Dansk navn: Mælkefrø

Udseende: Mælkefrøen er en stor kraftig løvfrø med nubret hud og store sugekopper på tærne. Den har en stor bred mund og gule øjne med en rund linse. Som voksen måler den mellem 100-110 mm fra snude til gat. Hunnerne er normalt størst, hvilket også er den eneste kønsforskel udover at hannen kvækker. Arten er kraftigt farvet med sorte og grå tegninger, der står i tydelig kontrast til hinanden. Bugen er lys uden tegninger. Unger og ungdyr ligner de voksne i mindre målestoksforhold.

Udbredelse i naturen: Tropisk regnskov i det nordlige Sydamerika.

Biologi: Artens kraftige farver fungerer som advarselsfarver, der har til formål at fortælle rovdyr, at mælkefrøen er giftig.

Hvis den bliver angrebet, vil den udskille en mælkeagtig substans fra sine giftkirtler i nakken. Substansen er både giftig og voldsomt irriterende for slimhinder i fx munden. På grund af sine advarselsfarver kan mælkefrøen, i modsætning til de fleste andre løvfrøer, være en del fremme om dagen, selvom den er mest aktiv om natten. Mælkefrøen er tilpasset livet i trætoppene og kommer meget sjældent ned på skovbunden. Den yngler oppe i træerne hvor den bruger vandsamlinger i hule træer og grenkløfter som yngledamme. Hannerne kvækker, mens de ligger i sådanne vandsamlinger, hvor det hule træ ligefrem kan forstærke lyden. Hunnerne tiltrækkes af hannernes kvækken og lægger deres æg vandsamlingerne, hvor også haletudserne vokser op. Haletudserne lever i vid udstrækning af æg, der bliver lagt af andre mælkefrøer. Haletudserne kan ved deres adfærd ligefrem provokere en hun til at lægge æg i vandet, ved at de i store flokke støder ind i bugen på hunner, når hun søger en vandsamling til æglægning.

Hold i terrarium: Mælkefrøen er relativ hårdfør og nem at holde. En gruppe på 4-5 dyr kan holdes i et regnskovsterrarium på ca. 60 x 40 x 60 cm (l x d x h). Arten er ikke social uden for yngletiden og kan derfor holdes enkeltvis. Terrariet kan beplantes med kraftige slyngplanter som fx guldranke. Herudover bruges grene og korkbark som dekoration. Som bundlag kan bruges flis eller blot en bar glasbund. En temperatur på 24-26 °C er passende evt. med en natsækning på ca. 4 °C. Terrariet skal overbruses med vand en gang om dagen, så den relative luftfugtighed holdes på 80-95 %. Da arten overvejende er nataktiv, er der ikke behov for lys, udover hvad planterne i terrariet har brug for. Arten er ikke sky og har ikke specielt behov for skjulesteder, da den gerne sidder fremme.

Foder: Mælkefrøer er ukompliceret at fodre, da de spiser alt hvad de kan overkomme. Unger (dvs. dyr mellem 10 og 35 mm) spiser bananfluer, stuefluer, spyfluer, ovnfisk og små fårekylinger. Større individer spiser spyfluer, Dubiakakerlakker,

Vandregræshopper og fårekylinger. Pas på med museunger, da de feder og er en unaturlig kost for arten. Fodret skal drysses med et vitaminpulver inden det gives til frøerne. Unger skal fodres dagligt, voksne 4-5 gange om ugen.

Hold med andre dyr: Den æder alt hvad den kan gabe over, hvilket betyder at mindre øgler som f.eks. anoler bliver ædt hvis de går sammen med Mælkefrøer. De kan eventuelt holdes sammen med andre store løvfrøer, men holdes bedst alene. Mælkefrøen kan finde på at angribe og skade haler af selv forholdsvis store øgler.

Adfærd: Sammenlignet med andre løvfrøer er den relativ dagaktiv. Den er ikke sky, sidder altid fremme og spiser også gerne om dagen. Mælkefrøen hopper ikke meget omkring, men foretrækker at vente på, at byttet kommer forbi, hvorefter den springer de sidste 10-15 cm og overrumpler det. Ellers kravler den sindigt rundt i beplantningen. Den kvækker kun, hvis man stimulerer den til yngeladfærd ved at give den en vanddel og hæve luftfugtigheden kraftigt. Uden for yngletiden er den ikke afhængig af vandhuller. Der er derfor ingen grund til at tilbyde den en vanddel, medmindre man ønsker at opdrætte den. Hvis man vil prøve at opdrætte arten, skal man gøre sig klart, at dens kvækken er høj og ikke noget, man ønsker i sit soveværelse!

Giftighed: Arten har i lighed med mange andre frøer en hudgift, som den kan udskille i form af en mælkeagtig substans (deraf navnet mælkefrø). Derfor skal frøerne håndteres med omtanke og ikke af børn. Anvend så vidt muligt et glas eller lignende når frøen skal flyttes eller undersøges. Padder har ikke godt af kontakt med menneskehud.

Levealder: Der findes ikke data fra naturen, men i fangenskab vil opdrættede dyr i bedste fald kunne leve mellem 10 og 15 år.